

In de zaak 13-69

A. J. VAN EICK, gewezen ambtenaar van de Commissie der Europese Gemeenschappen, wonende te Ispra, vertegenwoordigd door mr. E. Arendt, advocaat en procureur, Centre Louvigny, 34 b/IV, rue Philippe II te Luxemburg,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur mr. J. Utermann, als gemachtigde, ten deze woonplaats gekozen hebbende te Luxemburg aan de Boulevard Royal 4, ten kantore van mr. E. Reuter, juridisch adviseur van de Commissie,

verweerster,

betreffende :

- de vordering tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie der Europese Gemeenschappen van 18 december 1968, waarbij verzoeker uit de dienst werd ontslagen,
- een vordering tot schadevergoeding,

wijst

HET HOF (Eerste Kamer)

samengesteld als volgt : R. Monaco, Kamerpresident (rapporteur), A. M. Donner en J. Mertens de Wilmars, Rechters, K. Roemer, Advocaat-Generaal, A. Van Houtte, Griffier,

het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — De aan het geding ten grondslag liggende feiten en het procesverloop

Overwegende dat het Hof van Justitie bij arrest van 11 juli 1968 (zaak 35-67) de beschikking van de vroegere Com-

missie der EGA van 4 juli 1967, waarbij verzoeker na een tuchtrechtelijke procedure werd ontslagen, heeft nietigverklaard;

dat het Hof in de rechtsoverwegingen van dit arrest heeft vastgesteld dat de procedure voor de tuchtraad en het door dat college gegeven advies regel-

matig waren, maar dat de bestreden ontslagbeschikking onwettig was daar het in artikel 7, derde lid, van bijlage IX tot het Statuut van de ambtenaren voorziene verhoor niet overeenkomstig dit voorschrift had plaats gehad; dat verzoeker in verband met deze uitspraak op 20 juli 1968 aan de Commissie een brief zond, waarin wordt gezegd „dat hij bereid was (zijn) bekwamheden in dienst van de nieuwe Commissie te stellen” en hij voorts verklaarde : „Voor de uitvoering van dit voorstel houd ik mij geheel ter beschikking van de Commissie, hoewel de werkzaamheden welke ik na de door het Hof vernietigde beschikking op mij genomen heb veel van mijn krachten vergen... Voor de goede orde, en voor zover die bepaling toepasselijk mocht zijn, moge ik bij deze gelegenheid tevens aan de uit artikel 12, derde lid, van het Statuut in verband met voornoemde werkzaamheden voortvloeiende verplichtingen voldoen”;

dat de Commissie hem hierop bij brief van 1 augustus 1968 allereerst heeft geantwoord, dat de mogelijkheid van zijn wederaanstelling „thans in studie is” en voorts heeft verklaard : „Daar uit Uw brief evenwel schijnt te volgen dat U inmiddels elders een werkkring heeft gevonden, staat het U, voor het geval U deze werkzaamheden voort zoudt willen zetten, vrij verlof om redenen van persoonlijke aard te verzoeken dan wel, eventueel, het U nog toekomende jaarlijkse verlof op te nemen”;

dat verzoeker bij brief van 12 augustus 1968 nader verklaarde dat zijn nieuwe werkkring betrekking had „op vrije werkzaamheden in verband met de toekomstige ontwikkeling van de technologie en de maatschappij”, dat deze activiteit „hoofdzakelijk van zeer algemene aard is” en derhalve naar zijn mening „geen enkel beletsel vormt voor de uitvoering van hetgeen de Commissie ter oplossing van het vraagstuk (zijner) wederaanstelling zou willen voorstellen”;

dat het Directoraat-generaal Personeel

en Administratie verzoeker bij brief van 20 september 1968 heeft opgeroepen „ten einde (zijn) administratieve positie in verband met’s Hof’s arrest te regulariseren... en onverwijld met (hem) de verschillende aspecten van (die) administratieve positie te onderzoeken”;

dat daartoe op 3 oktober 1968 tussen partijen een onderhoud plaatsvond; dat voormelde Directeur-Generaal bij brief van 20 november 1968 verzoeker heeft bericht dat de Commissie op 13 november drie van haar leden had aangewezen om hem overeenkomstig artikel 7, derde lid, van bijlage IX tot het Statuut te horen en hem tevens uitnodigde voor de tot dat doel op 10 december 1968 bepaalde bijeenkomst; dat verzoeker bij brief van 6 december 1968 de Commissie mededeelde dat hij „gezien de omstandigheden behalve te maken voorbehouden niets te verklaren” had; dat hij hieraan toevoegde : „Gezien de huidige stand van zaken meen ik — tenzij de Commissie nog andere vragen heeft te stellen — haar voldoende te hebben geantwoord”;

dat de drie met het verhoor belaste leden besloten de Commissie hierover mondeling te rapporteren en haar daarbij tevens voorstellen met betrekking tot de verdere behandeling te doen;

dat de Commissie op 18 december 1968 besloot verzoeker te ontslaan en zijn werkzaamheden met ingang van 1 januari 1969 te beëindigen;

dat het onderhavige beroep tegen deze, aan betrokkene bij brief van 20 december 1968 betekende, beschikking is gericht;

Overwegende dat de Eerste Kamer van het Hof, gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloot zonder voorafgaande instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan;

dat partijen ter terechtzitting van 11 november 1969 zijn gehoord;

dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 27 november 1969 conclusie heeft genomen;

II — De vorderingen van partijen

Overwegende dat *verzoeker* concludeert dat het den Hove behage :

1. De bestreden beschikking van 18 december 1968 nietig te verklaren wegens schending van wezenlijke vormvoorschriften, overschrijding van bevoegdheid, althans détournement de pouvoir, en wegens onjuistheid van haar feitelijke grondslag; Bijgevolg, te beslissen dat *verzoeker* recht heeft op het salaris en alle andere vergoedingen en uitkeringen aan zijn ambtelijke positie verbonden, zulks te rekenen vanaf 1 januari 1969;
2. Te beslissen dat verweerster krachtens artikel 10 van bijlage IX tot het Statuut gehouden is *verzoeker* de door hem in verband met de tuchtprocedure gemaakte kosten te vergoeden en verweerster uit dien hoofde te veroordelen om aan *verzoeker* Bfr 25 000,— te betalen;
3. Te beslissen dat de bestreden beschikking op onregelmatige wijze tot stand is gekomen en een dienstfout van verweerster oplevert; haar te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding welke beloop het Hof naar goede justitie moge vaststellen;
4. Verweerster in de proceskosten te veroordelen;”

dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage :

- „1. De door *verzoeker* voorgedragen middelen af te wijzen;
2. De proceskosten te zijnen laste te brengen voor zover artikel 70 van het Reglement voor de Procesvoering van het Hof dit toelaat.”

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat :

Ten aanzien van de ontvankelijkheid
Overwegende dat *verweerster* geen mid-

del van niet-ontvankelijkheid heeft voorgedragen;

dat zij evenwel met betrekking tot de vordering tot vergoeding van de kosten der tuchtprocedure opmerkt dat het Hof in zijn arrest 35-67 reeds heeft beslist dat in geval van nietigverklaring ener tuchtrechtelijke uitspraak, het voorschrift waarop *verzoeker* deze vordering doet steunen geen toepassing kan vinden daar in die fase van de procedure geen disciplinaire sanctie werd opgelegd; dat, daar nietigverklaring van de litigieuze beschikking hierin geen wijziging zou kunnen brengen, dit onderdeel van de eis in de onderhavige stand van het geding niet-ontvankelijk moet worden geacht;

Ten aanzien van de hoofdzaak

A — Ten aanzien van de vordering tot nietigverklaring

1. *Schending van artikel 7, derde lid, van bijlage IX tot het Statuut*

Overwegende dat *verzoeker* stelt dat het tot aanstelling bevoegde gezag ingevolge deze bepaling zijn besluit moet nemen „binnen een maand” nadat het advies van de tuchtraad werd doorgezonden;

dat de doorzending in het onderhavige geval op 26 juni 1967 plaatsvond en het op 18 december 1968 genomen ontslagbesluit krachtens voornoemde bepaling tardief en derhalve nietig is; dat als gevolg van deze nietigheid de tuchtprocedure en het advies van de tuchtraad als ongeldig moeten worden beschouwd en wel als een logisch gevolg van het niet-inacht nemen van de in artikel 7, derde lid, van bijlage IX tot het Statuut bepaalde termijn;

Overwegende dat *verweerster* antwoordt dat verzoekers stelling voor zover inhoudende dat de termijn van een maand begint te lopen op de dag van het advies van de tuchtraad tot de onlogische consequentie zou leiden dat het Hof wanneer het in een tuchtzaak uitspraak doet en de op grond van de

tuchtprocedure genomen sanctie vernietigt, noodzakelijkerwijs ook deze procedure in haar geheel nietig zou moeten verklaren; dat het het Hof dan rechtens niet mogelijk zou zijn de nietigverklaring tot de eindbeschikking te beperken — gelijk in het arrest 35-67 is geschied — en de procedure voor de tuchtraad en het advies van het college in stand te laten;

dat, zo verzoeker de termijn eerst wil doen lopen vanaf de dag der betekening van het arrest 35-67 aan de Commissie, met zijn stelling de vraag wordt opgeworpen welke strekking aan artikel 7, derde lid, voornoemd, moet worden toegekend;

dat voor zover dit artikel een termijn van een maand voorschrijft, het ongetwijfeld een „lex imperfecta” is daar in geval van niet-inachtneming van die termijn niet uitdrukkelijk sancties zijn voorzien;

dat het hier een bepaling van behoorlijk bestuur betreft waarvan het recht der Lid-Statens op het gebied van de strafvordering vele voorbeelden kent;

dat bovendien de Commissie niet kan worden verweten dat zij haar einduitspraak zonder geldige reden zou hebben vertraagd;

dat de sedert 's Hofs arrest van 15 juli 1968 tot aan de beschikking van 18 december 1968 gevolgde procedure integendeel duidelijk toont dat de Commissie er voortdurend op bedacht was haar plicht verzoeker bij te staan na te komen;

Overwegende dat *verzoeker* antwoordt dat hij 's Hofs arrest van 11 juli 1968, waarbij de regelmatigheid van de tuchtprocedure en van het advies van de tuchtraad werd vastgesteld, niet wenst te betwisten doch dat hij uit het niet-inachtnemen van de termijn van een maand slechts de logische conclusie trekt dat deze handelingen nietig zijn; dat de door verweerster aan het nationale recht ontleende argumenten niet opgaan daar zij op andere juridische situaties zien dan die van het onderhavige geval, waar sprake is van een

termijn op het gebied van het tuchtrecht; dat deze duidelijk het karakter draagt van een termijn van *déchéance* zoals in het nationale recht de termijn voor hoger beroep of in het gemeenschapsrecht de termijnen voorzien in de artikelen 90 en 91 van het Statuut; dat de bij het onderhoud van 3 oktober 1968 door de vertegenwoordigers van de Commissie aangenomen houding bezwaarlijk overeen viel te brengen met de „plicht tot bijstand” waardoor verweerster zich te zijnen opzichte beweerdelijk liet leiden, daar de Directeur-generaal Personeel en Administratie hem bij die gelegenheid mededeelde dat de Commissie voornemens was hem te ontslaan en hem daarom dan ook de raad gaf dit te voorkomen door zelf zijn ontslag te nemen;

Overwegende dat *verweerster* opmerkt dat verzoeker blijkbaar geen rekening houdt „met het feit zelf van het bestaan van een tuchtrechtelijke vervolging welke, gezien de bedenkelijke aard der ten laste gelegde verzuimen, voor hem een ernstig gevaar inhield”;

dat het niet-inachtnemen van de in artikel 7, derde lid, van bijlage IX tot het Statuut bedoelde termijn voor een groot deel moet worden toegeschreven aan van de wil der Commissie onafhankelijke omstandigheden, daar 's Hofs arrest juist voor de vakantie werd gewezen en op een tijdstip waarop de nieuwe Commissie — na de fusie der executieven — zojuist met de reorganisatie van haar administratieve diensten een aanvang had gemaakt; dat in ieder geval voornoemd artikel 7, derde lid, geen fatale termijn bevat, wat uiteraard niet betekent dat de instelling een tuchtprocedure naar goeddunken mag doen voortduren buiten de grenzen die een uitputtend onderzoek van de zaak redelijkerwijs medebrengen;

2. *Détournement de pouvoir (subsidiair)*

Overwegende dat *verzoeker* opmerkt dat er volgens het bestreden besluit „geen enkele kans bestaat” dat betrokkene een redelijke bijdrage tot de werk-

zaamheden van de Commissie zal leveren en het „derhalve niet gewenst voorkomt slechts een sanctie op te leggen waarbij hem die kans alsnog wordt geboden”; dat het besluit op dit punt een overschrijding van bevoegdheid, zo niet een détournement de pouvoir, inhoudt daar verzoeker noch vóór noch ná 's Hofs arrest tot het leveren van zodanige bijdrage in staat werd gesteld; dat de opgelegde disciplinaire straf van ontslag in casu neerkomt op een gecamoufleerd ontslag wegens ongeschiktheid zonder dat de daartoe in het Statuut voorgeschreven regels en procedures in acht waren genomen; Overwegende dat *verweerster* antwoordt dat de bestreden beschikking geenszins berust op de overwegingen van opportuniteit die verzoeker in de hierboven weergegeven motivering meent te vinden, doch dat daarmee uitsluitend werd beoogd te verklaren dat de Commissie, gezien de ernstige verzuimen die een sanctie rechtvaardigden, uit de bij het Statuut voorziene de haar het meest passend voorkomende had gekozen; dat zodanige keus op zichzelf een opportuniteitsoordeel vormt; dat, indien de Commissie het voorstel van de tuchtraad om verzoeker alsnog een kans te bieden een redelijke bijdrage te leveren heeft verworpen, dit geschiedde daar zij in de soevereine uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid heeft gemeend dat van een ambtenaar die, gelijk in casu, zich aan zulk een onduelbaar gedrag heeft schuldig gemaakt, geen nuttige bijdrage voor de dienst meer mocht worden verwacht; dat, gezien de overwegingen en het dictum van het arrest van 11 juli 1968, de Commissie ten volle gerechtigd was tot het geven van een definitieve uitspraak gegrond uitsluitend op de in het advies van de tuchtraad ten laste van verzoeker bewezen verklaarde feiten en dat zij geen rekening behoefde te houden met de wijze waarop verzoeker zich mogelijk na de uitspraak van het arrest had kunnen gedragen; dat de verwijdering uit de dienst dan ook niet als een gecamoufleerd ontslag

wegens ongeschiktheid mag worden beschouwd; dat bovendien van détournement de pouvoir op dit punt onmogelijk sprake kon zijn daar voor het ontslag wegens ongeschiktheid dezelfde procedure wordt gevolgd;

Overwegende dat *verzoeker* antwoordt dat de bestreden beschikking kennelijk reeds vóór 18 december 1968 was gegeven, daar haar inhoud identiek is met die van 4 juli 1967 welke door het Hof werd vernietigd; dat de Directeur-generaal Personeel en Administratie, om het nemen van een besluit te vermijden, verzoeker tijdens het onderhoud van 3 oktober heeft gesuggereerd vrijwillig ontslag te nemen; dat derhalve de sinds het arrest van 11 juli 1968 gevoerde procedure slechts een zuivere formaliteit was, terwijl toch dit arrest voor de Commissie minstens aanleiding had moeten zijn „verzoeker een kans te geven”, daar hij zich reeds bij zijn brief van 20 juli 1968 te harer beschikking had gesteld;

Overwegende dat *verweerster* op dit punt opmerkt dat verzoeker blijkens bedoelde brief zich bereid verklaarde wederom in dienst te treden zonder het einde van de tuchtprocedure af te wachten;

dat de diensten van de Commissie hem in die geest hebben geantwoord dat zij de mogelijkheden van zijn wederaanstelling zouden onderzoeken, dat wil zeggen van de hervatting zijner werkzaamheden, in afwachting van het uiteindelijke besluit;

3. *Détournement de pouvoir (meer subsidiair)*

Overwegende dat *verzoeker* stelt dat de ter rechtvaardiging van de bestreden beschikking aangevoerde „opportuiniteits”-overweging niet berust op door de Commissie objectief gewaardeerde gegevens, doch veeleer is gelegen in haar huidig algemeen beleid om het aantal wetenschappelijke ambtenaren bij de verschillende centra van atoomonderzoek aanzienlijk te verminderen; dat derhalve de opgelegde straf van

ontslag slechts een voorwendsel vormde tot het bereiken van een meer algemeen, met de tuchtrechtelijke vervolging geen enkel verband houdend, doel; Overwegende dat *verweerster* antwoordt dat deze bewering van verzoeker volledig uit de lucht gegrepen is, daar het toch van algemene bekendheid is dat de Commissie er bij de begrotingsautoriteiten met kracht op heeft aangedrongen dat haar gehele wetenschappelijk en technisch personeel voor de dienst behouden zou worden;

4. Onjuiste feitelijke grondslag (nog meer subsidiair)

Overwegende dat *verzoeker* stelt dat de beoordeling van zijn gedrag in de bestreden beschikking, en met name in de derde overweging, onjuist is en in ieder geval te streng; dat de Commissie ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het feit dat zijn functie bij de bibliotheek te Ispra niet bij zijn beroepsvorming aansloot; dat hij bovendien niet alleen initiatief zou hebben getoond, doch ook zijn dagelijkse taakvervulling geen enkele kritiek had ontmoet; dat het Hof, gezien de aard van het beroep, in casu bevoegd is zijn eigen beslissing — gegrond op een andere waardering der feiten — in de plaats van die der Commissie te stellen; Overwegende dat *verweerster* opmerkt dat in de derde overweging van de litigieuze beschikking, waarop verzoeker doelt, het advies van de tuchtraad van 23 juni 1967 wordt overgenomen; dat, nu het Hof in zijn arrest van 11 juli 1968 het ontslagbesluit weliswaar heeft vernietigd doch de procedure voor de tuchtraad en het advies van dat college in stand heeft gelaten, dit middel niet-ontvankelijk moet worden geacht voor zover het tegen bedoelde overweging is gericht; dat verzoekers argumenten betreffende de aard van zijn werkzaamheden vóórdat hij in de bibliotheek tewerk werd gesteld, de goede taakvervulling in de dienst van de bibliotheek en de blijken van initiatief, iedere grond missen;

dat verzoeker bovendien in zijn verzoekschrift uitsluitend de nietigverklaring der bestreden handeling heeft gevorderd en het Hof niet heeft verzocht zelf tot een tuchtrechtelijke uitspraak over te gaan;

dat dit geen bevreemding behoeft te wekken daar het Hof zich steeds onbevoegd heeft geacht zijn beslissing in de plaats van die van het uitvoerend gezag te stellen en eveneens om aan de instellingen het nemen van een bepaalde maatregel op te leggen; dat, zo het Hof de onderhavige sanctie „te streng” zou oordelen dit een toetsing van opportuniteitsoverwegingen zou betekenen welke met 's Hof's competentie ten enenmale onverenigbaar is;

Overwegende dat *verzoeker* voorts nog verklaart dat hij met het onderhavige middel niet op een door het Hof reeds gegeven beslissing wil terugkomen; dat hij in de zaak 35-67 de formele juistheid van het advies van de tuchtraad heeft bestreden; dat, zo het Hof dit middel al niet heeft aanvaard en het derhalve niet andermaal mag worden ingeroepen, anderzijds niet kan worden betwist dat verzoeker in andere grieven met betrekking tot bedoeld advies ontvangen kan worden;

dat het Hof in een zaak welke vermogensrechtelijke belangen tot voorwerp heeft, zowel feitelijk als rechtens souvereine en onbeperkte rechtsmacht heeft;

Overwegende dat *verweerster* hier tegen inbrengt dat verzoeker in de zaak 35-67 het advies van de tuchtraad niet alleen naar de vorm heeft gewraakt, doch dat hij, via het tegen de beschikking van de Commissie voorgedragen middel, dit advies ook naar de inhoud heeft bestreden voor zover deszelfs overwegingen in het litigieuze besluit waren overgenomen;

dat het bovendien onjuist is te stellen dat het onderhavige geding vermogensrechtelijke belangen tot voorwerp heeft, zodat het Hof in de uitoefening van zijn volle rechtsmacht een minder zware sanctie dan de opgelegde zou kunnen uitspreken;

dat enerzijds de hoofdvordering op nietigverklaring van een tuchtrechtelijke beschikking is gericht en niet, primair, op veroordeling van de Commissie tot betaling van een geldsom en anderzijds het verzoekschrift strekt tot nietigverklaring der bestreden disciplinaire maatregel, doch daarin niet wordt gevorderd dat het Hof een minder strenge sanctie op zal leggen;

B — De vordering tot vergoeding van de kosten der tuchtprocedure (artikel 10 van bijlage IX tot het Statuut)

Overwegende dat *verweerster* aan haar

betwisting van de ontvankelijkheid van deze vordering nog toevoegt dat verzoeker voor het geëiste bedrag geen enkele verklaring heeft gegeven;

C — Ten aanzien van de vordering tot schadevergoeding

Overwegende dat *verweerster* opmerkt dat haar om de eerder uiteengezette redenen geen enkele fout kan worden verweten en dat verzoeker bovendien geen enkel bewijs voor de beweerde schade heeft geleverd; dat de onderhavige vordering derhalve iedere grond mist;

Ten aanzien van het recht

A — Ten aanzien van de vordering tot nietigverklaring

a) De beweerde schending van artikel 7, derde lid, van bijlage IX tot het Statuut van de ambtenaren

- 1 Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beschikking een schending inhoudt van artikel 7, derde lid, van bijlage IX tot het Statuut van de ambtenaren, daar zij werd gegeven na het verstrijken van de in genoemde bepaling voorziene termijn, die het karakter van een fatale termijn zou dragen;
- 2 Overwegende dat blijkens artikel 7, derde lid, van bijlage IX tot het Statuut van de ambtenaren het tot aanstelling bevoegde gezag zijn besluit uiterlijk binnen een maand moet nemen;
- 3 dat, gezien de eigen aard van de in bijlage IX tot het Statuut geregelde materie en de overige op de tuchtprocedure toepasselijke bepalingen van die tekst, de in genoemd artikel voorziene termijn niet als een peremptoire termijn mag worden beschouwd welks overschrijding de nietigheid van daarna verrichte handelingen ten gevolge heeft;

- 4 dat met de vaststelling van deze termijn in dit artikel een regel van behoorlijk bestuur wordt gegeven ten einde, zowel in het belang van het bestuur als dat van de ambtenaren, te vermijden dat het tot aanstelling bevoegde gezag de beschikking waarmede de tuchtprocedure wordt afgesloten zonder geldige reden vertraagt;
- 5 dat deze bepaling evenwel haar betekenis rechtens zou verliezen indien men haar elk gevolg ontzegde;
- 6 dat, nu zij is ingegeven door de noodzaak een doeltreffend en billijk verloop der tuchtprocedure te verzekeren, deze bepaling de instelling verplicht al hetgeen in haar vermogen ligt te doen om zich aan de vastgestelde termijn te houden;
- 7 dat het niet-inachtnemen van bedoelde termijn weliswaar de na het verstrijken daarvan verrichte handelingen niet met nietigheid treft, doch anderszids een zodanig verzuim van de instelling kan betekenen dat zij voor de eventueel daardoor aan de betrokkenen toegebrachte schade aansprakelijk wordt;
- 8 Overwegende dat blijkens artikel 7, lid 1 en lid 3, van bijlage IX tot het Statuut de daar genoemde termijn van één maand begint te lopen op de dag waarop het advies van de tuchtraad aan het tot aanstelling bevoegde gezag werd doorgezonden;
- 9 dat in casu 's Hofs arrest van 11 juli 1968, waarbij het ontslagbesluit van 4 juli 1967 werd vernietigd, ten gevolge had dat de aanvang van die termijn werd verlegd naar de dag waarop het aan partijen werd betekend;
- 10 dat derhalve in casu moet worden onderzocht of het tot aanstelling bevoegde gezag een redelijke verklaring heeft gegeven voor de vertraging waarmede de beschikking van 18 december 1968 houdende de sanctie van ontslag werd gegeven;
- 11 Overwegende dat verweerster stelt dat deze vertraging moet worden toegeschreven enerzijds aan de moeilijkheden als gevolg van de herstructurering van haar diensten welke de fusie der executieven medebracht en anderzijds aan het feit dat zij haar plicht verzoeker bij te staan moest nakomen;
- 12 Overwegende dat vaststaat dat de bevoegde diensten van de Commissie bij het onderhoud van 3 oktober 1968 met verzoeker alle gevolgen bespraken die voor hem uit het advies van de tuchtraad alsmede uit het voormelde arrest van het Hof — de gevolgen van een eventueel ontslag daaronder begrepen — konden voortvloeien;

- 13 dat in casu dit onderzoek niet mogelijk, noch ook nuttig zou zijn geweest indien het dossier van verzoekers tuchtzaak niet reeds op dat tijdstip alle gegevens had bevat welke voor het tot aanstelling bevoegde gezag tot het nemen van zijn besluit in de zin van artikel 7, derde lid, van bijlage IX tot het Statuut nodig waren;
- 14 dat op grond van deze omstandigheid mag worden aangenomen dat de moeilijkheden in verband met de herstructurering der diensten ten tijde van het door verweerster bedoelde onderhoud niet meer aanwezig waren;
- 15 dat de Commissie bovendien bij diezelfde gelegenheid haar plicht verzoeker bij te staan nakwam door hem voorlichting te verschaffen omtrent de mogelijke gevolgen van zijn ontslag en hem tevens die maatregelen voor te stellen welke zij in overeenstemming achtte zowel met verzoekers persoonlijk belang als dat van de instelling;
- 16 dat bijgevolg de moeilijkheden waarop verweerster zich beroept — al aangenomen dat zij aanvankelijk de tenuitvoerlegging van artikel 7, derde lid, van bijlage IX tot het Statuut konden vertragen — de vertraging waarmee de bestreden beschikking inderdaad werd genomen niet vermogen te rechtvaardigen;
- 17 dat de duur van deze vertraging niet uitsluitend kan worden verklaard uit de — somtijds onvermijdelijke — langzame werking van het bestuursapparaat;
- 18 dat derhalve moet worden aangenomen dat verweerster in casu bedoeld verzuim niet heeft kunnen rechtvaardigen;

b) Ten aanzien van het middel détournement de pouvoir

- 19 Overwegende dat verzoeker stelt dat de Commissie, in afwijking van de door de tuchtraad op dit punt geuite wens, verzoeker opzettelijk iedere kans tot het leveren van een nuttige bijdrage aan haar werkzaamheden heeft ontnomen;
- 20 dat de ter motivering van het bestreden besluit aangevoerde overwegingen van „opportuiniteit” slechts een voorwendsel vormden om hem bedoelde kans te onthouden;
- 21 dat de werkelijke gronden voor het bestreden besluit gelegen waren in het algemeen beleid van de Commissie, die er met kracht naar streefde het aantal wetenschappelijke ambtenaren in dienst van de centra voor atoomonderzoek aanzienlijk te verminderen;

- 22 dat verzoeker op deze gronden meent dat de litigieuze beschikking een détournement de pouvoir oplevert;
- 23 Overwegende dat het bestreden ontslag wordt gemotiveerd met de bevindingen waartoe de tuchtraad na een onderzoek van verzoekers gedrag in de dienst is gekomen;
- 24 dat de vraag van de ernst der aldus door de tuchtraad ten laste van verzoeker vastgestelde verzuimen alsmede de keuze van de straf welke, gelet op deze tekortkomingen, passend voorkomt, ter beoordeling van het tot aanstelling bevoegde gezag staan;
- 25 dat verzoeker in casu rechtens noch feitelijk enig gegeven heeft verschaft waaruit zou blijken dat deze waardering met de vastgestelde verzuimen onvoldoende verband hield, of dat de opgelegde straf niet evenredig zou zijn aan de hem ten laste gelegde feiten;
- 26 dat dit middel derhalve als niet-gegrond moet worden afgewezen;

c) De beweerde onjuiste feitelijke grondslag

- 27 Overwegende dat verzoekster stelt dat de bestreden beschikking onregelmatig is, daar zijn gedrag daarin op onjuiste wijze wordt beoordeeld;
- 28 dat hij daartoe zich op een reeks van factoren beroept waarmee de Commissie bij de waardering geen rekening zou hebben gehouden;
- 29 Overwegende dat de in de tweede en derde alinea van de considerans der bestreden beschikking gegeven beoordeling van verzoekers gedrag op de conclusies steunt waartoe de tuchtraad in zijn advies van 23 juni 1967 is gekomen;
- 30 dat verzoeker via het onderhavige middel de juistheid van bedoelde conclusies en mitsdien eveneens van genoemd advies opnieuw in het geding brengt;
- 31 dat het Hof in zijn arrest van 11 juli 1968 in de zaak 35-67 de procedure voor de tuchtraad alsmede het door dat college uitgebrachte advies regelmatig heeft geacht;
- 32 dat ingevolge artikel 42 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de EGA herziening van een arrest slechts kan worden verzocht op grond van de ontdekking van een feit, dat van beslissende invloed kan zijn en dat, vóór de uitspraak van het arrest, onbekend was aan het Hof en aan de partij die de herziening verzoekt;

- 33 dat de door verzoeker ter ondersteuning van het onderhavige middel beweerde feiten hem voor de uitspraak van het arrest van 11 juli 1968 niet onbekend waren;
- 34 dat het middel derhalve afstuit op het gezag van gewijsde en mitsdien niet-ontvankelijk moet worden geoordeeld;

B — Ten aanzien van de vordering tot vergoeding der kosten van de tuchtprocedure

- 35 Overwegende dat verzoeker met een beroep op artikel 10 van bijlage IX tot het Statuut van de ambtenaren vergoeding vordert van de door hem in verband met de tuchtprocedure gemaakte kosten;
- 36 Overwegende dat blijkens genoemde bepaling de in zodanige procedure op initiatief van de ambtenaar ontstane kosten, met name het honorarium van een verdediger die niet tot een der drie Europese Gemeenschappen behoort, te zijnen laste blijven indien de tuchtprocedure leidt tot één der maatregelen genoemd in artikel 86, lid 2, sub c), tot en met g), van het Statuut;
- 37 dat in casu de tuchtprocedure tot één der voornoemde maatregelen heeft geleid;
- 38 dat verzoeker niet heeft gesteld dat de kosten waarvan hij geheel of gedeeltelijk vergoeding verlangt niet op zijn initiatief zouden zijn gemaakt;
- 39 dat de vordering tot terugbetaling derhalve als ongegrond moet worden afgewezen;

C — Ten aanzien van de vordering tot schadevergoeding

- 40 Overwegende dat verzoeker ten slotte vordert dat de Commissie zal worden veroordeeld hem een schadevergoeding te betalen ter zake van het feit dat zij een dienstfout zou hebben begaan doordat de bestreden beschikking op onregelmatige wijze tot stand is gekomen;
- 41 Overwegende dat een vordering tot schadevergoeding gegrond moet zijn enerzijds op een door de verantwoordelijke instelling begane dienstfout en anderzijds op een bestaande schade als gevolg van die fout;
- 42 dat verzoeker in casu geen enkele aanwijzing heeft verschaft op grond waarvan de aard of het bestaan van enige schade zou kunnen worden vastgesteld;
- 43 dat deze vordering mitsdien als ongegrond moet worden afgewezen;

Ten aanzien van de kosten

- 44 Overwegende dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;
- 45 dat volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;
- 46 dat echter ingevolge artikel 70 van genoemd Reglement de kosten door de instellingen gemaakt in door personeelsleden der Gemeenschappen aanhangig gemaakte gedingen, te haren laste blijven;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de pleidooien van partijen;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, met name bijlage IX;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF (Eerste Kamer)

rechtdoende :

1. Verwerpt het beroep als ongegrond;
2. Verstaat dat elk van beide partijen de aan haar zijde gevallen kosten zal hebben te dragen;
3. Verwerpt het meer of anders gevorderde.

Gedaan te Luxemburg op vier februari negentienhonderdzeventig.

Monaco

Donner

Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vier februari negentienhonderdzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer

R. Monaco